

роденъ пѣвецъ, за туй простыйтъ народъ го наричалъ магѣсникъ. Слѣдъ нѣколко смутни и припирни за наслѣдството на престола, Петъръ наслѣди баща си по общо одобрѣние; но понеже той бѣше още малкъ за да управлява самичкъ, дадоха му за настойчики и помагачъ уйка му Георга Сурсовула. —

§ 27. Петъръ I. (927—967).

Съсѣднытъ народы, като са научихъ за смъртъта на Симеона, рѣшихъ да ударикъ земята на Българытъ, които ги безпрестанно безпокояхъ въ царуванъето на послѣдния си великъ владѣтель. Но България въ онуй време страдаше отъ лютъ единъ гладъ; житото по сичката страна бѣше поѣдено отъ неимовѣрно множество скакалцы. И Сурсовуль, отъ страхъ да не бы Римлянытъ, насърчаны отъ жалното положеніе на Българытъ, да съединикъ своитѣ силы съ тѣзи на сичкытъ други тѣхны неприятели, съвѣтва младяа господарь да ги предвари, като ги той по-напредъ нападне. Той го обнадѣжди, че тѣй ще може да склучи единъ полезенъ договоръ, и ще възспрѣ Римлянытъ да съединикъ тѣхнытъ войски съ онѣзи на съсѣдытъ си. Слѣдоватолно Петъръ са втурнъ съ силна една войска въ Македонія, и сичкото тамъ прекара подъ огънь и ножъ; но като са научи, че Романъ иде отгорѣ му, той натвари единъ калугерь да иде да склучи миренъ договоръ, едно отъ условіята на който да бѣде и туй: че българскыйтъ царь да земне за жена Марія, внука Романова. Императорьтъ на туй склонилъ, и свадбата станъ тържественно въ Цариградъ, дѣто и Петъръ самичкъ бѣше отишелъ за туй. Патріархъ Стефанъ, на обряда благослови вѣнчилата, дѣто младата царица — невѣста зе името *Ирина* по желаніето на новытъ сватове въ память на склученныя миръ.

На вращанъе въ отечеството си българскыйтъ